

Düşenin Dostu Olmaz mı

– fuatturker · 26 Ocak 2012

Etrafımızdan sıklıkla işittiğimiz söz; "düşenin dostu olmaz." Bu söz, insanların zor zamanlarında ve ihtiyaçları olduğunda yanlarında gerçek bir dost bulamamaları nedeniyle doğrudur. Oysa yaşamda dostluk, vefa ve sadakat gibi kavramlar çok büyük önem taşır. Her insan örneğin hasta olduğunda, maddi sıkıntı içindeyken ya da manevi bir desteğe ihtiyaç duyduğunda yanında gerçek ve samimi bir dost bulunmasını ister. Ancak toplumda ilişkiler genellikle çıkarlara dayalı olduğu için, kişinin böyle bir dost bulması imkansızdır. Dahası yardımcı olmak bir yana, yıllarca dost zannedilen kişilerin gerçek yüzleri bu zorlu dönemlerde ortaya çıkar. Çok varlıklı bir yaşamı olan, son model arabalarla dolaşan, lüks yerlerde yemek yiyen kişi, geniş bir arkadaş çevresine sahip olur. Etrafında sayısız 'dost'u vardır. Ancak bu insan bir gün zor duruma düşse, işi bozulsu, varlığını yitirse çevresiyle ilişkisi nasıl olur? Gezdirme, para saçmasa, yemeğe davet etmese, dostları yine eski ilgi ve saygıyı gösterirler mi?.. Tam aksine dostlarının tümü ondan yüz çevirir. Karşılaştıklarında görmezlikten gelir hatta arkasından alay ederler. Gerçekte değişen, o varlıklı kişinin yalnızca görüntüsü ve yaşantısıdır; ruhu aynıdır. Ancak din dışı toplumdaki dostluklar dış görünüş ve maddiyat kaynaklı olduğundan, tüm sahte dostlar bir anda kaybolur, kişi de yapayalnız kalır. Birçok evli çift için de benzer bir durum söz konusudur. İyi ve kötü günde birbirlerinin yanında olacaklarına dair söz veren çiftler, karşılıklı çıkarlar sona erdiğinde gerçek yüzlerini ortaya koyarlar. Örneğin eşlerden biri herhangi bir kaza sonucunda felç kalsa, acaba diğerinin tavrı ne olur? Bir süre eşine bakar, yardım eder ancak kendince zarar gördüğünü düşündüğünde herşey bir anda değişir. Eşini terk etmeyen kimse de genellikle merhamet ettiğinden değil, etraftan tepki almamak için yapar. İçinden ise muhtaç olan eşine karşı merhamet hissetmez. Cahiliye toplumlarından bir diğer örnek de gençlerin yaşlılara, bakıma muhtaç anne ve babalarına karşı davranışlarıdır. Yıllar boyu her türlü ihtiyaçlarını karşılayan anne babaları yaşlanıp güçten düştüklerinde, onlar aynı ilgi, sadakat ve özeni göstermezler. Hatta onları ayak bağı olarak görür ve genellikle de bir huzur evine yerleştirirler. Kur'an'a uygun olan ise insanın, ailesine karşı iyi günde de kötü günde de vefakar davranmasıdır. Müminler, ailelerinin her türlü ihtiyacını karşılamak için çok büyük gayret sarf ederler. Allah, müminlerin ailelerine karşı göstermeleri gereken davranışı, "Rabbin, O'ndan başkasına kulluk etmemenizi ve anne-babaya iyilikle-davranmayı emretti. Şayet onlardan biri veya ikisi senin yanında yaşlılığa ulaşırsa, onlara: "Öf" bile deme ve onları azarlama; onlara güzel söz söyle . (İsra Suresi, 23) ayetiyle haber verir. Cahiliyedeki vefa, dostluk ve sadakat anlayışı çok açıktır; çıkar bittiğinde ilişki de biter. Gerçek dostluk, vefa, samimiyet ve sadakat yalnızca salih müminlerin arasında yaşanır. Müminler birbirlerinin velileri, dostları, yardımcıları ve kardeşleridirler. Mümin, Kur'an ahlakı gereği en zor anında bile mümin kardeşlerinin iyiliğini, rahatını, huzurunu düşünür; onların nefsinin kendi nefsinin tercih eder. Büyük bir zevk alarak her türlü özveride bulunur. Hastalık anında tüm ihtiyaçlarını kardeşinin istemesini beklemeden karşılar, bütün imkanlarıyla seferber olur. Özveride bulunur; kardeşini asla ihtiyaç içinde bırakmaz. Hiçbir çıkar beklemeden, samimiyetle ve Allah'ın hoşnutluğu için birbirini seven müminler, yine Allah'ın hoşnutluğu için birbirlerinin dostu olurlar. Samimi müminlerin birbirlerine duydukları

dostluk hissi derindir, çünkü bu duygu kalplerini dolduran Allah sevgisinden kaynak bulur. Allah sevgisi, korkusu ve Allah'ın rızası temelleri üzerinde kurulan ve bu sağlam temeller üzerinde yükselen dostluklar kalıcıdır. Bu dostluk, çok güçlü bir bağıdır ve Allah'ın dilemesi dışında asla kopmaz. Hz Ömer (ra) anlatır: Resûlullah (as) buyurdular ki:"Allah'ın kulları arasında bir grup var ki, onlar ne peygamberlerdir ne şehidlerdir. Üstelik Kıyamet günü Allah indindeki makamlarının yüceliği sebebiyle peygamberler de, şehidler de onlara gıpta ederler." Orada bulunanlar sordu: "Ey Allah'ın Resulü! Onlar kim, bize haber ver!" "Onlar aralarında ne kan bağı ne de birbirlerine bağışladıkları bir mal olmadığı halde, Allah'ın ruhu (Kur'an) adına birbirlerini sevenlerdir. Allah'a yemin ederim, onların yüzleri mutlaka nurdur. Onlar bir nur üzeredirler. Halk korkarken, onlar korkmazlar. İnsanlar üzüldürken, onlar üzülmezler." Ve şu ayeti okudu: "Haberiniz olsun; Allah'ın velileri, onlar için korku yoktur, mahzun da olmayacaklardır." (Yunus Suresi, 62) [Ebu Davud, Büyü 78, (3527)]